ΔΥΟ ΩΡΑΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ

ΑΧΙΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ξέρεις τί εἶναι χωρισμός ; 'Εκεῖνο ποῦ ἀκόμα
Κονδύλι δὲν τὸ ἔγραψε καὶ δὲν τὸ εἶπε στόμα.
Φιλὶ σπασμοῦ π' ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα ξεριζώνει
Κι' εἰς μιὰ αἰώνια στιγμὴ ἀντάμα ὅλ' οἱ πόνοι,
Χωρὶς κανεὶς ἀπὸ αὐτούς, χωρὶς κανεὶς νὰ **λείπῃ** !
Λογχιά, φαρμάκι, κάψιμο καὶ κρήμνισμα καὶ λύπη
Καὶ δίψα μέσα σὲ νερὸ καὶ σὲ τραπέζι πεῖνα·
Μὰ ὄχι, ὄχι· εἶν' αὐτὰ τριαντάφυλλα καὶ κρίνα.
Μπροστὰ σὴ φοβερὴ στιγμὴ ποῦ λαχταρ' ἡ καρδιά σου,
Ποῦ ἔχεις μεα' 'ς τὴν ἀγκαλιὰ σμιγμένα τὰ παιδιά σου,
Στὰ μάτια τους, τὰ μάτια σου, 'ς τὰ χείλη τους τὸ στόμα
Καὶ φεύγεις καὶ τὰ παραιτεῖς κ' ἔχεις ζωὴ ἀκόμα !

. . . . . .

Ἄχ ! ἔχει τόσο σπαραγμὸ ὁ χωρισμὸς καὶ πόνο,
Ὅσ' ἡ ἀντάμωσις χαρά,—μ' αὐτὴ μετριέται μόνο !

ΑΝΤΑΜΩΣΙΣ

Γνωρίζεις ἡ ἀντάμωσις τί εἶναι ; Ὅ,τι χείλη
Ἀκόμη δὲν προφέρανε, οὔτ' ἔγραψε κονδύλι,
Εἶναι τὸ ὕστερο φιλὶ ποὺ μάνις δίνει στόμα
Σὲ μονογυιὸ ποὺ πίστευε νεκρὸ κ' ἔμπρός της βλέπει.
Εἶναι νερὸ 'ς τὴν Ἀφρική, ἀνάσασις σὲ πτῶμα
Καὶ φῶς ποῦ σχίζει τοῦ τυφλοῦ ἀνέλπιστα τὴ σκέπη !
Καμμιὰ χαρὰ ἀπὸ αὐτά, καμμιὰ χαρὰ δὲν **λείπει**·
Χάϊδι, φιλί, νανούρισμα, χαμόγελο μὲ λύπη.
Περίχαρα παράπονα καὶ δάκρυα μελωμένα
Πλὴν ὄχι, ὄχι· ὅλ' αὐτὰ τί εἶναι μαζωμένα
Μπροστὰ σ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ π' ἀνοίγεται ἡ καρδιά σου
ὡσὰν ὡραία Πύλη,
Πῶχεις μέσ' 'ς τὴν ἀγκάλη σου σμιγμένα τὰ παιδιά σου,
Στὰ 'μάτια τους τὰ 'μάτια σου, 'ς τὰ χείλη τους τὰ χείλη
Κι' ἀσπάζεσαι κριανταφυλλιᾶς λουλούδια ζαχαρένια
Κι' ἀθάνατο πίνεις νερὸ σὲ βρύσι κρυσταλλένια !

. . . . . .

Ἄχ ὅσον ἔχει σπαραγμὸν ὁ χωρισμὸς καὶ πόνο
Ἐχ' ἡ ἀντάμωσις χαρά'—μ' αὐτὸν μετριέται μόνο.

Ἀχιλλεὺς Παράσχος

μᾶς δίδουν ἰδέαν τῆς ἐντυπώσεως τὴν ὁποίαν ἐπροξένησε ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα τὸ τραγικὸν τέλος τῶν δύο δημίων.

Κατόπιν τούτου τὸ ἐρυθρὸν μηχάνημα **περιέπεσε** εἰς ἀχρηστίαν, διότι ναὶ μὲν τὰ Κακουργιοδικεῖα ἐξέδιδον θανατικὸς ἀποφάσεις, δὲν εὑρίσκοντο ὅμως ἄνθρωποι δεχόμενοι ν' ἀνολάβουν τὴν ἐκτέλεσίν των. Ὁ μακαρίτης ἱστορικὸς Μιχ. Λαμπρινίδης μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ Δικαιοσύνη ἀπετάθη εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν θανατοποιητῶν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐδέχθη νὰ σώσῃ τὴν κεφαλήν του γινόμενος δήμιος. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ νέοι κατάδικοι συνεσωρεύοντο εἰς τὸς τρώγλας τοῦ Παλαμηδίου. Τέλος ἡ Κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ ψηφίσῃ τὸν συμπληρωματικὸν Νόμον τῆς 28ῆς Ἰουνίου 1846 διὰ τοῦ ὁποίου «ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐκτελεῖται διὰ τῆς λαιμητόμου ἢ καὶ διὰ τυφεκισμοῦ». Ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ στρατιῶται ἐδέχοντο, μὲ ὅλας τὸς ἀπειλὸς τῶν ἀξιωματικῶν των, νὰ τουφεκίσουν κατάδικον. Ἡ χριστιανικὴ των συνείδησις ἐξανίστατο. Καὶ οἱ κατάδικοι ἐξηκολούθουν νὰ ζοῦν ἐν διαρκεῖ ἀγωνίᾳ.

Μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν, ὅταν ἡ ἐντύπωσις παρῆλθε, εὑρέθησαν δήμιοι μεταξὺ ἐξωλεστάτων κακούργων, ὅπως ὁ Ἀμοιραδάκης, ὁ Μπεκιάρης καὶ ἄλλοι. Ἐκ τούτων ὁ πρῶτος ἀπέθανε πράξας, ἐν Κρήτῃ. Ὁ δεύτερος ηὐτοκτόνησε. Ὁ τελευταῖος Ἕλλην δήμιος ὑπῆρξε ὁ Ζήσης ἐξ Εὐβοίας. Σημειωτέον ὅτι ἡ Κυβέρνησις διὰ νὰ εὑρίσκῃ δημίους ἠναγκάζετο νὰ τοὺς ἀκριβοπληρώνῃ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀμοιραδάκη ὁ μισθὸς τοῦ δημίου ἦτο 320 δραχμάς, ἤτοι μισθὸς τμηματάρχου α' τάξεως καὶ πρόσθετος ἀμοιβὴ 100 δραχμῶν κατὰ κεφαλήν ! Ἡ ἀμοιβὴ αὐτὴ ἐδελέασε 17 καταδίκους νὰ ζητήσουν τὴν κενωθεῖσαν θέσιν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Μπεκιάρη, διωρίσθη δὲ ὁ Ζήσης κατάδικος προσκαίρων δεσμῶν. Ἐκ τῶν 17 ὑποψηφίων οὐδεὶς ἦτο λῃστής. Πάντες κοινοὶ δολοφόνοι. Ἀπὸ δωδεκαετίας ἡ λαιμητόμος εὑρίσκεται εἰς ἀχρηστίαν, αἱ δὲ τελευταῖαι θανατικαὶ δι' αὐτῆς ἐκτελέσεις ἔγειναν ἐπὶ ὑπουργίας Δημητρακοπούλου, δεκαὲξ τὸν ἀριθμόν.

***

Ἐθανατώθησαν ἐν Ἑλλάδι ἄνθρωποι ἐντελῶς ἀθῶοι ; Δυστυχῶς ἡ ἀπάντησις εἶναι καταφατική. Ὁ γράφων τὸ ἱστορικὸν τοῦτο σημείωμα συλλέγει ἀθρόας πληροφορίας περὶ τῶν θυμάτων τούτων τῆς δικαστικῆς πλάνης, μὲ ὀνόματα περισσατικά, χρονολογίας. Καὶ εἰς ἐν ἀπὸ τὰ προσεχῆ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου» θὰ παραθέσῃ τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν του, τὰ ὁποῖα ὑπόσχεται ἐκτάκτως ἐνδιαφέροντα.

Δαναὸς

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΙΩΝΑΣ

24 ΩΡΕΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΣ ΦΑΛΑΙΝΗΣ

Πῶς τὸν κατέπιε. — Ἐντὸς τοῦ στομάχου της. — Τί ἠσθάνετο.—Πῶς ἀφηγεῖται τὰς ἐντυπώσεις του.

Ἡ διαμονὴ τοῦ Ἰωνᾶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας στὴν κοιλιὰ τοῦ κήτους ἔδωσε στοὺς ἀπίστους ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀφορμὴν γέλωτος καὶ σκωμμάτων. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ σκῶπται καὶ οἱ ἄπιστοι θὰ βρεθοῦν σὲ δύσκολη θέση. Τὸ παράδοξο συμβὰν τοῦ Ἰωνᾶ τῆς γραφῆς ἐπανελήφθη εἰς ἕνα Ἄγγλον, ὀνομαζόμενον Ἰάκωβον Βάρτλεῦ.

Ἰδοὺ πῶς περιγράφουν τὸ θαῦμα αὐτὸ αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες :

«Τὸν περασμένο Φεβρουάριο μιὰ φαλαινοθηρὶς, ἡ ὁποία εὑρίσκετο στοὺς ἀκτὸς τῶν Φαληνανδίων νήσων ἔστειλε μερικοὺς ψαράδες, ἐπὶ δύο λέμβων, νὰ ἁλιεύσουν μιὰ μεγάλη φάλαινα, τὴν ὁποία εἶχαν διακρίνῃ στὸ πέλαγος. Οἱ ψαράδες δὲν ἐβρόδυναννὰ τὴν συναντήσουν. Τὴν ἐπλησίασαν καὶ τὴν ἐτραυμάτισαν θανασίμως. Ἡ φάλαινα τραυματισθεῖσα, ἀγωνιοῦσε καὶ ἐσφάδαζε, συνταράζουσα τὴν θάλασσαν μὲ τὰς κινήσεις τῆς οὐρᾶς της. Μία τῶν λέμβων παρασυρθεῖσα ὑπὸ τοῦ σάλου αὐτοῦ ἀνετράπη καὶ οἱ ψαράδες ἔπεσαν στὴν θάλασσαν. Ἐξ αὐτῶν ἐσώθησαν τέσσαρες πλὴν δύο, οἱ ὁποῖοι ἐξηφανίσθησαν. Τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν τὸ πτῶμα εὑρέθη ὀλίγον κατόπιν. Ὁ ἄλλος ὅμως ψαρᾶς ἔγινε ἄφαντος. Ἐρεύνησαν παντοῦ, ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ βροῦν τὸ πτῶμα του. Ὁ ἐξαφανισθεὶς ψαρᾶς ἦταν ὁ Ἰάκωβος Βάρτλεῦ.

Ὅταν τέλος ἡ φάλαινα ἔπαυσε νὰ σφαδάζῃ καὶ οἱ ψαράδες ἐβεβαιώθηκαν ὅτι εἶχεν ἀποθάνῃ, τὴν ἀνέσυραν στὴν φαλαινοθηρίδα καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν κόβουν σὲ κομμάτια. Τὸ κομμάτιασμα αὐτὸ διήρκεσε ἕνα ὁλόκληρο ἡμερονύκτιο. Ὅταν τέλος οἱ ψαράδες ἔσχισαν τὸν στόμαχο τοῦ κήτους ἀνεκάλυψαν μέσα σ' αὐτὸν μ' ἔκπληξί τους, τὸν ἀπολεσθέντα σύντροφό τους Ἰάκωβον Βάρτλεῦ, ζωντανὸν ἀκόμη ἂν καὶ λιπόθυμον. Χορεύμενοι γιὰ τὴν ἀνεύρεσί του οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ τὸν ἔφεραν μετὰ κόπους πολλοὺς στὰς αἰσθήσεις του. Ὁ νεκρανασταὶς Βάρτλεῦ ἦλθε στὸ συγκαλό του μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας. Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔβγαζε λέξι καὶ κατελαμβάνετο ὑπὸ παροξυσμῶν. Ἀνακτήσας τέλος τὸ λογικό του ἀφηγήθη τὰ ἑξῆς σχετικῶς μὲ τὴν περιπέτειά του :

«Θυμᾶμαι πολὺ καλὰ 'τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ φάλαινα μ' ἐπέταξε στὸν ἀέρα. Ἔπειτα ἐβούλιαξα καὶ πρὶν φθάσω στὴν ἐπιφάνεια ἡ φάλαινα ἄνοιξε τὸ στόμα της καὶ μὲ κατέπιε. Κατρακύλησα στὸν οἰσοφάγο της μέσα σ' ὀλίγα δευτερόλεπτα. Ἔτσι βρέθηκα στὸ στομάχι της, ἕνα εἶδος σάκκου εὐρυχώρου, μέσα σὲ σκότος βαθύ, ποὺ δὲν μποροῦσα ν' ἀναπνεύσω. Ἡ ζέστη ἦταν ὑπερβολική. Ἔ ψη νόμουνα !

»Ἡ φρικτὴ σκέψις ὅτι ἤμουνα κατεδικασμένος ν' ἀποθάνω στὴ κοιλιὰ τῆς φάλαινας μ' ἐβασάνιζε καὶ ἡ ἀγωνία μου ἐγίνενο μεγαλύτερη καὶ φοβερώτερη ἐξ αἰτίας τῆς σιωπῆς, τοῦ σκότους καὶ τῆς ζέστης. Ἐπὶ τέλους ἐλιποθύμησα καὶ δὲν αἰσθανόμουν πιὰ τὴν φρικτή μου θέσι».

Αὐτὸ διηγεῖται ὁ Ἰάκωβος Βάρτλεῦ, ὅστις φημίζεται ὡς ὁ τολμηρότερος φαλαινοθήρας.

Τὸ δέρμα τοῦ νέου αὐτοῦ Ἰωνᾶ, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ τῆς φαλαίνης, ἐγένετο ὁμοιον πρὸς περγαμηνήν. Ἐν τούτοις ἡ γενικὴ κατάστασις τῆς ὑγείας του δὲν ἔπαθε σπουδαῖως.

Ὁ πλοίαρχος τῆς φαλαινοθηρίδος διηγεῖται, ὅτι οἱ περιπτώσεις κατὰ τὸς ὁποίας φάλαινες ἐξηρεθισμένες καταπίνουν ἄνθρώπους, δὲν εἶνε σπάνιαι, ἀλλ' ἡ προκειμένη περίπτωσις εἶναι ἡ πρώτη, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ θῦμα ἐξέρχεται ζῶν ἐκ τοιούτης φοβερᾶς δοκιμασίας.

Ὁ Ἐρανιστής.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΣΕΡΙΝΤΑΝ

Ὁ Ριχάρδος Σέρινταν, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς τῆς κλασικῆς κωμῳδίας, ἡ «Σχολὴ τῆς κακολογίας» εἶχε φθάσει σὲ τέτοιο σημεῖο μποεμισμοῦ ὥστε κανένας πλέον δὲν τὸν ἐπίστευνε. Ὑπέφερε δὲ ἀπὸ τροιμερὴ φτώχεια, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἤξεραν ὅλοι, φίλοι καὶ γνωστοίτου.

Μιὰ μέρα ὁ Σέρινταν πῆγε καὶ ἐπεσκέφθη τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας. Ἡ Α.Υ. βλέποντας ὅτι ὁ πάμπτωχος δραματικὸς συγγραφεὺς φοροῦσε ὁλοκαίνουργια παπούτσια, τὸν ρώτησε κατάπληκτος :

— Σέρινταν ! ἀπόχτησες καινούργια παπούτσια ;

— Ναί, ὑψηλότατε· καὶ στοιχηματίζω ὅτι δὲν θὰ μαντέψετε πῶς τὰ ἐπέτυχα.

— Ἐπὶ πιστώσει ;

— Ὄχι.

— Τὰ βρῆκες στὸ δρόμο ;

— Μπά ! Ποιὸς μπορεῖ νὰ χάσῃ τὰ παπούτσια που, ἀστειεύεσθε ;

— Σοῦ τὰ ἐδώρησαν.

— Ὄχι δά... Δὲν χαρίζει κανεὶς σήμερα ἕνα ζευγάρι παπούτσια, σὰν νὰ πρόκειται γιὰ μιὰ πρέζα τσιμπόκου...

— Τότε ... τὰ ἔκλεψες ;

— Μὲ συνοφαντεῖτε, Ὑψηλότατε. Δὲν εἶμαι, οὔτε ὑπῆρξα ποτὲ κλέφτης.

— Τότε λοιπὸν πῶς διάβολο τὰ ἐπέτυχες ;

— Τὰ ἐπλήρωσα !!

— Ὦ ! τότε ἔχεις δίκηο. Ἕνα τέτοιο πρᾶγμα οὔτε ὁ διάβολος δὲν θὰ τὸ ἐμάντευε...

Συλλέκτης